

Dosarul nr. 2ra-387/19

Prima instanță - (Judecătoria Orhei, sediul Rezina) I. Negreanu

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Simciuc, I. Țurcan, I. Cotruță

ÎNCHEIERE

6 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Dmitri Grigorevschi,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de
Procuratura raionului Dondușeni în interesele statului, reprezentat de Ministerul
Finanțelor, împotriva lui Dmitri Grigorevschi, intervenient accesoriu Ministerul
Justiției, cu privire la încasarea cheltuielilor pentru extrădare,

împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul declarat de Dmitri Grigorevschi și s-a menținut hotărârea din 31
mai 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina,

c o n s t a t ă:

La 11 mai 2016 Procuratura raionului Dondușeni a înaintat în interesele
statului cerere de chemare în judecată împotriva lui Dmitri Grigorevschi, prin care
a solicitat încasarea cheltuielilor suportate pentru extrădare în sumă de 84 997,80
de lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, prin sentința din 3 decembrie 2013 a
Judecătoriei Dondușeni, Dmitri Grigorevschi a fost recunoscut culpabil în
săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) din Codul penal, fiindu-i
stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 12 ani, cu executarea
pedepsei în penitenciar de tip închis.

La etapa urmării penale, și anume la 30 august 2007, Dmitri Grigorevschi a
fost pus sub învinuire în contumacie, fiind anunțat în căutare deoarece, a părăsit
teritoriul Republicii Moldova după ce a aflat că în privința lui se efectuează acțiuni
de urmărire penală.

În rezultatul acțiunilor de investigații s-a stabilit că Dmitri Grigorevschi se
află în Federația Rusă.

Astfel Procuratura Generală a Republicii Moldova a expediat o cerere către
Procuratura Generală a Federației Ruse, în vederea extrădării lui Dmitri
Grigorevschi.

La 6 aprilie 2013 cererea a fost admisă, iar pârâtul a fost extrădat pentru a fi atras la răspundere penală.

S-a menționat că conform datelor Direcției Finanțe a Inspectoratului General al Poliției, cheltuielile suportate pentru extrădarea lui Dmitri Grigorevski, constituie 84 997, 80 de lei.

La fel, în acțiune s-a indicat că vina lui Dmitri Grigorevski în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) din Codul Penal, a fost dovedită prin sentința din 3 decembrie 2013 a Judecătoriei Dondușeni, prin care a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii indicate supra și i-a fost stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 12 ani.

Mai mult ca atât Dmitri Grigorevski, cunoscând cu certitudine că este vinovat de comiterea infracțiunii incriminate, s-a sustras de la urmărirea penală și de la examinarea cauzei în instanța de judecată prin faptul că a părăsit teritoriul Republicii Moldova, deplasându-se în Federația Rusă în pofida interdicțiilor stabilite de către procuror în legătură cu calitatea pe care o deținea, fapt confirmat prin ordonanța de dispunere a căutării a învinuitului Grigorevski Dmitri Teodor din 30 august 2007.

Plecarea lui Dmitri Grigorevski în Federația Rusă urmează a fi apreciată drept o încercare de a se ascunde de la organul de urmărire penală și de a se eschiva de la executarea pedepsei, care urma să-i fie stabilită și aplicată pentru infracțiunea comisă.

Prin încercarea de a se eschiva de la urmărirea penală, Dmitri Grigorevski a cauzat anumite cheltuieli organelor statului în legătură cu extrădarea sa în Republica Moldova. Aceste cheltuieli suportate de autoritățile Republicii Moldova nu pot fi justificate prin faptul că interesele justiției o cer, deoarece ele sunt datorate comportamentului cu rea voință a lui Dmitri Grigorevski, în cadrul urmăririi penale și urmează a fi încasate din contul acestuia.

Cheltuielile suportate de către autoritățile Republicii Moldova în legătură cu extrădarea, sunt datorate acțiunilor cu rea voință ale pârâtului, întrucât acesta a urmărit scopul de a se sustrage de la urmărirea penală. Prin urmare, între cheltuielile suportate de către stat și acțiunile lui Dmitri Grigorevski există o legătură de cauzalitate directă și, în conformitate cu prevederile art. 229 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

Prin încheierea protocolară din 16 ianuarie 2017 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, în calitate de intervenient accesoriu, în proces a fost atras Ministerul Justiției.

Prin hotărârea din 31 mai 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, cererea de chemare în judecată a fost admisă integral.

S-a încasat de la Dmitri Grigorevski în beneficiul statului, suma de 84 997,80 de lei cu titlu de cheltuieli pentru extrădarea din Federația Rusă.

S-a încasat de la Dmitri Grigorevski în beneficiul statului, suma de 2 549, 93 de lei cu titlu de taxă de stat.

Prima instanță și-a întemeiat soluția adoptată în baza art. 227 și art. 229 alin. (1), (2) din Codul de procedură penală.

La 25 iunie 2018 Dmitri Grigorevski a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă.

Prin decizia din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Dmitri Grigorevski și s-a menținut hotărârea din 31 mai 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Rezina.

La 10 ianuarie 2019, prin intermediul oficiului poștal, Dmitri Grigorevski a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă din motivul expirării termenului de prescripție.

În motivarea recursului, fiind reiterate argumentele de fapt și de drept expuse în instanța de apel, recurentul a invocat că decizia de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate și ilegale.

În sensul dat, recurentul a reiterat că nu s-a eschivat de la urmărirea penală, deoarece când a părăsit țara nu avea statut de învinuit și careva restricții de deplasare. Procuratura raionului Dondușeni nu a prezentat dovezi că avea restricții și nu a probat data concretă când a ieșit din țară.

La fel, Dmitri Grigorevski consideră că acțiunea a fost înaintată cu depășirea termenului de prescripție, având în vedere că din momentul extrădării au expirat mai mult de 3 ani.

Totodată, consideră ca cheltuielile de extrădare sunt exagerate și nejustificate.

Prin referința din 14 februarie 2019, Oleg Gavriliță, reprezentat al Procuraturii Generale, a indicat că recursul declarat de Dmitri Grigorevski nu corespunde cerințelor de formă impuse de prevederile art. 437 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, și urmează a fi restituit.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul menționează că recursul împotriva deciziei din 28 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost declarat la 10 ianuarie 2019, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Dmitri Grigorevski, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Dmitri Grigorevski.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari